

El Congrés, «after hour poligonero»

«Ningú escolta res. Ningú respecta res. Ningú és ningú. Més morts que vius. Quins espècimens, quins zombis»

Snif, snif... Cada dia hi ha menys pubs i discoteques a la pell de brau. El toro no sofre i surt poc. Per què? Buà, de tot. Que si ja ve de la crisi, que si tot és molt car, que si hi ha poca pasta a les butxaques juvenils, que si els millennials, i els post millennials i les generacions Z, T... prefereixen quedar-se a casa jugant a vídeo jocs, mirant sèries, o dialogant amb el sostre límpid vegà i bla, bla, que si els que surten foten només *botellons*, que si moltes coses. Raons, com les auto medicacions. Però de totes les causes possibles de l'edat agònica de l'oci nocturn trinxat potser no se'n parla d'una d'atòmica, nuclear: la competència del Congrés dels Diputats espanyol. Quina festa, xiquets.

El Congrés és la neo discoteca de moda. Quin espectacle. Quanta concentració de perdonavides, fanfarró, pocavergonya, provocador, arrogant, fatxenda aguantat per una barra de discoteca amb vas llarg mig tombat per dos dits i culet de gel desfet de desesperació a les cinc de la matinada. El que hem vist aquests dies al Congrés és això: Espanya és un *after hour poligonero* de matinada crepuscular. Ningú escolta res. Ningú respecta res. Ningú és ningú. Més morts que vius. Quins espècimens, quins zombis.

Aquests *Walking Dead* de matança verbal genètica. Aquests baralles, batusses, disputes. Aquesta mala educació. Aquestes indefinibles actuacions. Quina vergonya. Espanya políticament és això. No hi ha res més. La discoteca tanca. I els morts vivents surten a buscar carn, carnassa i xurros amb xocolata. Vomitant el que faci falta. Fent esses, i *trombos* de cotxe *tunejat* fins a les celles... Tot PVC. Tot plexiglàs. Tot caspa. Tot fixador. Tot pernil ibèric erecte. Deien que era una democràcia i és una discoteca de criatures que no han vist la llum de la llibertat en sa vida. Foscor com a programa de país. Obscurantisme de secta. I tot això s'acabarà amb el recent investit Pedro Sánchez? No.

El toro espanyol s'ha esventrat aquests dies al Congrés. La pell de brau és pell de frau. Però diran que el toro no sofre. A veure qui governa aquest toro. A veure. Aquests dies el Congrés és una bola de cristall. El futur (i el passat i el present i tot el temps atemporal) de l'estat espanyol l'estem veient en directe, novament. Però el decadent oci nocturn de la discoteca *low cost* espanyola de de lluny. Que li preguntin al DJ Estanislau Figueres. A més de català, i creient de la religió placebo del federalisme, va ser el primer President de la Primera República espanyola (1873-1874). Només va durar cinc mesos al càrrec. Abans de dimitir va dir a una sessió: «Señores, ya no aguanto más. Voy a serles franco: ¡Estoy hasta los cojones de todos nosotros!» I els pebrots, escalivats al llarg del temps, continuaran sortint de festa fins al crepuscle final.